

„Danskere“

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSESBLAG FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA, udgivet af Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.

„Danskere“ udgaa Onsdag i hver Uge. Pris pr. Aargang: De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00

Bladet betales i Forskud. Bestilling Betaling, Adresseændring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebraska.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Acceptance for Mailing at special rate of postage, provided for in Section 1103, Act of Oct. 3, 1917, authorized on July 8, 1918.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskere“'s Kontor.

Naar Læsere henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Past. M. N. Andreasen opereret. „Dannevirke“ af 21. ds. skriver: Past. M. N. Andreasen lod sig i sidste Uge indlægges paa Sartori Hospitalet for at undergaa en Operation. Han er nu i god Bedring efter denne og ventes i en nær Fremtid at kunne blive ført til sit Hjem.

Ved Indre Missions Aarsfest i København udtalte Pastor Hans Koch ifl. „Kr. Dagblad“:

I Indre Mission mødes to Strømme: det dybeste menneskelige og det inderst kristelige. At missionere er dybt menneskeligt og hvor det forenes med det inderst kristelige, der maas Guds Hensigt.

I Indre Missions Tid. læses: De kom kørende et helt Læs Skjernboere ud til Vonsild for at hente lidt godt hos den bekendte Pastor Salling (ca 1830) Præsten kom ud i Gaarden og hilste paa dem. „Der er vel ingen Hykler blandt Jer?“ sagde han. „De er a næsten rej te eng'en i a wos ka sej sæ heel fri for.“ lod det forsigtige vestjydske Svar.

Augustana College og Seminar. Bladet Augustana af 22. Maj skriver: Skolens Direktion sammentraadte den 15. Maj. Aarets Finansrapport fremlagdes og viste sig at være meget tilfredsstillende. Det Tab, som vor Lærestalt under dette svære Krigs-aar maa vedkende sig, beløber sig til blot \$4,500.

Elevantallet har ogsaa været større end sædvanligt, idet 716 studenter har været indskrevet ved Augustana College og Seminarium. — Direktionen udtrykte sin store Taknemmelighed mod Iowa- og Illinois-Konferencerne for deres Beslutning at ville, med Begyndelsen af næste Aar, forhøje deres Bidrag til Skolen.

Livsyttringer i Augustana Synoden. Efter at Past. Alf. Bergin har nævnt som saadanne: „Augustana-Synoden tror paa Gud og den han udsendte, Jesus Kristus“ — „Vor Synode missionerer med Kraft og Alvor baade hjemme og blandt Hedninger“ — „Vore Barmhjertighedsanstalter udfører et storartet Arbejde“ — „Endogsaa vore Skoler lever og røres“, skriver han: „Sprogskiftets Fødselsvaande er et andet Livstegn. Visselig foraarsager det os lidt Smerte her og der, men ligesom Tandpinen aftager mer og mer, eftersom vi nærmer os Dentistens Kontor, saaledes forholder det sig ogsaa her. Det bliver ikke saa forskrækkelig farligt, naar vi kommer det nær. Det gaar over, før vi rigtig har begyndt at jamre, og da vi skulde pege paa, hvor det Onde sid-

der, saa tog vi ret ofte fejl. Var vi blevet tilbage i Sverige, saa havde vi sluppet fri for denne Tandpine, men da vi nu befinder os her, faar vi Lov at finde os i Omstændighederne. Vor kære Kirke kan tale det ene Sprog saa vel som det andet, og Gud forstaar Hjertets lønlige Suk.“

Tilbage til Danmark. „Dannevirke“ af 21. Maj skriver: „Past. A. Østergaards Enke og Børn tiltræder i denne Uge Hjemreisen til Danmark fra Muskegon, Mich. Past. John. Ravn holdt i Søndags Afskedsprædiken i St. Johannes Menighed, Hampton, Ia., og agter med sin Familie at rejse fra New York med Frederik den VIII. paa Lørdag for at tage varigt Ophold i Danmark. Da det vist altid, ogsaa for Ravn bestemte sig til at tage til Amerika, var hans Bestemmelse, at hans præstelige Virksomhed her kun skulde være midlertidig, er det jo ikke overraskende, at han gør Alvor af sin trufne Bestemmelse. — Alligevel er der noget trist i, at vi paa en Tid, da der trænges saa haardt til Arbejdere i Den danske Kirke, ser den ene efter den anden af Præsterne forlade os. Vi ønsker ikke at rette nogen Bebrejdelse mod dem, der forlader os, men siger dem Tak for det trofaste Arbejde, de maatte have udført. Det triste ligger i, at det vil blive vanskeligt at finde Mænd, der kan og vil optage Gerningen efter dem. — St. Johannes Menighed har sendt Kaldsbrev til Past. H. Juhl, Ferndale, Calif.“

Kirkens Organisation. Det er frikirkelige Forhold, vi lever under. Menighederne hos os er selvstyrende, og saa er de større kirkelige Sammenlutninger, som vi kalder Kirkesamfund.

Men at Menighederne og Samfundene er selvstyrende, det vil atter sige, at i hvert Fald alle voksne Mennesker, som hører til Kirken, har Del i Styrelsen og Ledelsen af dens Arbejde.

Og det nødvendiggør, at alle disse bør gøres skikkede til at tage Del i Styrelsen. De bør sætte sig ind i Kirkens Organisation og Arbejdsmaade. Ja, de bør have Forstand paa, hvorfor Kristne bør organiseres sig.

Derfor har vi i Sinde at, skrive nogle Artikler om denne Sag. Vil andre saa tage Del i Drøftelsen, saa er de velkomne dertil.

Vi Mennesker er Individuer, Personligheder. Hver eneste af os er noget for sig. Hver af os har personlige Rettigheder og Forpligtelser. Og dog er vi ikke sat her i Verden for at leve hver for sig men for at leve i Samfund med andre.

Der er Arbejder i Livet, som den enkelte kan magte og udføre, Opgaver, som han eller hun kan løse, men Livet stiller mangfoldige Opgaver, som overstiger den enkeltes Evne.

For at løse slige Opgaver kræves der Organisation, at flere lægger Kræfterne sammen for at udføre det, som den enkelte ikke evner.

Det ser vi overalt i Livet, paa saa at sige alle det verdslige, daglige Livs Omraader. Det er overflødig at paapege det i Enkeltheder. Kun skal vi nævne, at jo mere Civilisationen skrider frem, des flere Opgaver bliver der, som gør Krav paa Sammenlutning og Organisation for deres Løsning.

Men under alt dette lad os ikke glemme, at det gælder om, at Personligheden, det personlige Ansvar og de personlige Rettigheder ikke tabes af Sigte.

Om det, her er sagt om Nødvendigheden af Organisation, end ikke gør sig saa stærkt gældende paa det kirkelige som paa det politiske eller verdslige Livs Omraader, saa er Kirken og dens Arbejde dog i stor Udstrækning samme Naturlov underkastet.

Idet vi saa gaar over til vort egentlige Emne, skal vi i første Artikel prøve at paavise, hvortil Organisation ikke er nødvendig.

Organisation er ikke nødvendig til Frelse. Her gælder det det enkelte Menneskes personlige Forhold til Frelseren.

En Del Skriftsteder vil vise det. Mt. 9, 22 læser vi Frelserens Ord til den Kvinde, der var bleven helbredet fra sin Blodsot: „Datter! vær frimodig, din Tro har frelst dig.“ Og i paafølgende V. 29 hans Ord til to blinde: „Det ske eder efter eders Tro.“

Lk. 7, 50 læser vi Jesu Ord til Synderinden: „Din Tro har frelst dig, gaa bort med Fred!“ Kap. 17, 19 læser vi hans Ord til ham, der var blevet helbredet fra sin Spedalskhed og vendte tilbage at give Gud Æren: „Staa op, gaa bort; din Tro har frelst dig!“ Endnu Kap. 23, 43 Jesu Ord til Røveren paa Korsset ved hans højre Side: „Sandelig, siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradiset.“

Endnu et Par Steder af Johannes-Evangeliet. I det bekendte Vers 3, 16 har vi Jesu Ord: „.....at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortales, men have et evigt Liv.“ Og Kap. 5, 24 har vi det mærkelige Ord: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som hører mit Ord og tror den, som sendte mig, har et evigt Liv og kommer ikke til Dom, men er gaaet over fra Døden til Livet.“

Vi skal ikke anføre flere Steder i den Retning fra Evangelierne men kun sige, at her bestemt berettes om Frelse gennem et personligt Forhold til Frelseren. Frelsen er en fuldført Kendsgerning uden nogen Organisation. Røveren paa Korsset fik end ikke den ringeste Anledning til at slutte sig sammen med andre troende, men han gik med Herren til Paradiset.

Saa enkelte Steder fra Apostlenes Gerninger og Brevene. Ap. Gr. 2, 21 af Peters Pineprædiken: „Og det skal ske, enhver, som paakalder Herrens Navn skal frelses.“ V. 38 af samme Prædiken: „Omverder eder, og hver af eder lade sig døbe paa Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave.“ Kap. 11, 14, Englen Ord til Kornelius: „Han (Peter) skal tale Ord til dig, ved hvilke du og hele dit Hus skal frelses.“

Rom. 10, 13: „Hver den, som paakalder Herrens Navn skal blive frelst.“ Ef. 2, 8: „Af Naaden ere I frelste ved Tro.“

Der kunde, henvises til mange andre Steder i Skriften, som peger i samme Retning, nemlig at Frelsen beror paa et personligt Forhold til Frelseren gennem Tro, og ikke paa Organisation eller Sammenlutning med andre Kristne.

Dette, mener vi, bør forstaaes og holdes klart for Øje for ikke at misforstaa, hvorfor Organisation er nødvendig.

I næste Artikel agter vi at vise, hvortil Organisation ikke nytter.

Austral-Missionen. Nylig har vi læst i „Danskere“, at Pastor P. C. Ligaard, Brisbane, Queensland, er paa en Rejse i Amerika, og at Maalet for hans Rejse er at overvære Aarsmødet i Cedar Falls for at faa Klarhed over, om den fore. Kirke vil overtage Australmissionen eller ikke.

Den Sag har jo været for Samfundets Aarsmøder Gang efter Gang, og Resultatet heraf kan vist udtrykkes saaledes: Den fore. Kirke har hverken sagt ja eller nej til den Mission. Den har ordineret Past. Ligaard for den Virksomhed; den har paa sit Aarsmøde to Gange bestemt, at der maa indsamles Gaver i Samfundet til den og saaledes vist den nogen Imødekommenhed; men Ansøgningerne fra Brisbane Menighed om at over-

tage Virksomheden i Queensland har Samfundet aldrig svaret paa. Sagen er uafgjort. Stillingen maa saaledes være pinlig for Ansøgerne, og maatte Past. Ligaards Rejse og Besøg virke til en Afgørelse, saa den forenede Kirke siger enten helt ja til Missionen og antager sig den, eller nej, og derved lægger den fra sig.

Ejendommeligt er det at lægge Mærke til, at trods den afmaalte og kølige Stilling, man har indtaget til Australmissionen, saa er der dog adskillige, som elsker den Mission og vil støtte den. Der er saaledes i Aar indkommen til Dato \$361.50 til den.

Men trods denne Hjælp — for hvilken takkes hjerteligst — saa bør der et noget større Tilskud til Krigen, Tørke o. a. Forhold har bragt Dyrtdid ogsaa i Australien. Som Eksempel kan nævnes, at i Brisbane maa man betale 18 Cents for en Qt. Mælk, og endda er den næppe til at faa; og andre Livsfordøneligheder betales efter en lignende Skala, saa enhver kan forstaa, at det er dyrt at leve derovre. De med Tørke og Dyrtdid haardt prøvede Mennesker i Brisbane Menighed og paa Missionsstationerne yder vist efter Evne; men deres Bidrag overstiger ikke meget den Sum, der indkommer fra Venner i Amerika, og man kan let regne ud, at deraf kan en Familie ikke holde Hus Aaret igennem.

Og saa Sjælene i Queensland, som trænger til Frelse. Sandelige, ogsaa de er dyrekøbte og elskede af den gode Hyrde! vil man ikke være med at opsøge dem!

Vor Skole udsender fra Aar til Aar en Flok Kandidater, og derfor er vi glade. Men lægger man Mærke til de sidste Aars Studenter og Kandidater, da er der vist ingen, som kan beskyldes dem for, at de udviser megen Missionssands eller Missionslyst.

Det synes, som om Maalet for baade Samfundsautoriteter og Skoleautoriteter i Forbindelse med Menigheder og Kandidater er at faa Kaldene besat med nyordnede Præster, og de ældre maa give Plads, saa Den fore. Kirke har i de sidste Aar faaet en saare uhyggelig lang List af „entledigede“ Præster, og skal der fortsættes paa samme Vis, saa maa man sandelig spørge: „Hvor skal dog dette ende?“

Og nok er det: „Feltsnoerne udstrækkes“ ikke paa den Vis; man vinder ikke en Tomme nyt Territorium for Samfundets Mission; og dog er der kun ca. een Tiendedel af vort Folk, som tilhører Kirken.

Past. Ligaard er en af vore unge Præster, som viser Missionsind. Han prøver sammen med sin opfrende Hustru at „pløje Nyland“ i Australien. Vil man ikke yde den Sag tilbørlig Støtte? Det vil man dog vist, naar man faar tænkt sig rigtigt om og overvejet sit Ansvar for Gud.

Det er jo næsten bleven til et Ordspog, at Danmark forstaaer ikke at behandle sine Kolonier og Kolonister. Desværre er det nok altfor let at paavise Sandheden deraf.

Men vi har nok faaet en „Rem af den Hud.“ Vi har vist arvet den Udyd fra Fædrene ikke at kunne „se over vort eget Havegærde.“

Maatte Guds Aand dog hjælpe os til at overvinde den Ska-vank ogsaa over for Kolonisterne i Queensland. Moderkirken og Moderlandet synes ikke at have Hjælp i Vente for dem; har vi?

Ivar Marius Hansen.

Hvad vi vil. Et Ord til Overvejelse før Aarsmødet.

Af D. G. M. Bach, Japan.

Som bekendt har Den f. d. Kirkes Mission bedt om at blive gjort til en Del af Den forenede lutherske Kirkes Mission, ved at

komme ind under samme Missionsraad. Vor ærede Formand har allerede for længe siden skrevet derom i Danskere. Men da de, som er interesserede i Missionen, maaske kunde have Lyst til at høre herovre fra om dette Spørgsmaal, tillader jeg mig at sende denne Artikel til Bladet.

Som man ved, foreslog Missionsraadet i Fjor, at der dannedes et Missionsraad, som kunde give mere af sin Tid til Drøftelse af Den f. d. Kirkes Missioner end et Kirkeraad med sine uhyre mange Opgaver paa nogen mulig Maade kunde. Vi haabede, at Aarsmødet vilde sætte et ind paa at faa et saadant Raad dannet paa en eller anden Maade.

Grundene for Nødvendigheden af et saadant Missionsraad var ikke taget ud af det blaa. Af en eller anden Grund saa Aarsmødet sig ikke i Stand til at vælge saadant Raad.

De sidste otte Aar har det samlede Antal af Missionærer fra de tre lutherske Kirker i Amerika, som arbejder i Japan, dannet en „Joint Conference af Lutheran Missions in Japan.“ Da Joint Conferenceen i August i Fjor holdt sit aarlige Møde, kom der en Opfordring fra United L. Church til at tage Skridt til Dannelsen af een Mission herude under et „united board“.

Men hvorledes skulde man saa stille sig til den danske Mission? Af Grunde, som er alt for vidtløftige at komme ind paa nu, vilde det være meningsløst at blive ved med „Joint Conference“ med een lille og een stor Mission. Den danske Missions Indflydelse i Joint Conference vilde være omtrent Nul, og det, at der altid maatte tages Hensyn til, naar man satte en Missionær paa et eller andet Sted, om han tilhørte den danske Mission eller den amerikanske (Ordet her i sproglig Forstand) vilde altid staa som en Hindring for den bedste Ordning af Arbejdet herude. Vi satte saa en hel Dag til Side for at drøfte denne Sag og kom til det Resultat, at den eneste mulige Ordning vilde være, at den danske Kirkes Missionærer kom ind under samme Missionsraad. Vore Resolutioner i denne Forbindelse er allerede Danskerens Læsere bekendte.

Hvad er der saa tabt ved denne Ordning? Aldeles intet. Sæt, at der om nogle faa Aar er 30 Missionærer herude. (Vi haaber snart at være flere). Deraf er tre „danske“. Paa den store Kirkes Komite for Japan er der 10 Medlemmer, hvoraf een er fra den danske Kirke. Denne ene vil have akkurat samme Indflydelse paa Arbejdet som de tre Missionærer kunde have. Den danske Kirkes Forhold til sine Missionærer vilde være det samme som hidtil. Den opholder sine egne Stationer og sine egne Missionærer. Det vilde den blive ved med. Og her ude kan vi have meget mere Indflydelse ved at staa som en Del af den ene Mission end ved at staa uden for som en særskilt Mission. Jeg kan ikke se, at der gaar noget tabt for den danske Kirke paa nogen Maade.

Paa den anden Side vilde det være af stor Betydning for Kirken der hjemme, at den havde een eller to Mænd, som beskæftigede sig særlig med Missionens Interesser, tog Del i Missionsraadets Møder, skrev i Bladene om Missionen, organiserede Missionsforeninger, rejste omkring en Del og talte Missionens Sag, eller hvad han nu kunde faa Tid og Raad til at gøre. Han vilde faa mere Kendskab baade til den danske Kirkes egne Stationer og Missionærer og til Arbejdet i sin Helhed med de mange Problemer, end han kunde faa paa nogen anden Maade, og han vilde være i Stand til anderledes at lægge Missionens Sag frem for Menigheden, end nogen hidtil har kunnet gøre det.

Derfor beder vi om Ørenlyd for denne Sag under det kommende Aarsmøde. Vil du ikke være med til at føre den Sag igennem? Vi skal nok kunne ar-

Red.

*) Her omtales to Komiteer, bestaaende af det nævnes, hvem de udsender af. Af Sammenhængen med det efterfølgende slutter vi dog, at den Komite, som Past. Bach er Medlem af, bestaar af Lutheranere, Søndagsskolekomiteen derimod af Ikke-Lutheranere.

der, saa tog vi ret ofte fejl. Var vi blevet tilbage i Sverige, saa havde vi sluppet fri for denne Tandpine, men da vi nu befinder os her, faar vi Lov at finde os i Omstændighederne. Vor kære Kirke kan tale det ene Sprog saa vel som det andet, og Gud forstaar Hjertets lønlige Suk.“

Tilbage til Danmark. „Dannevirke“ af 21. Maj skriver: „Past. A. Østergaards Enke og Børn tiltræder i denne Uge Hjemreisen til Danmark fra Muskegon, Mich. Past. John. Ravn holdt i Søndags Afskedsprædiken i St. Johannes Menighed, Hampton, Ia., og agter med sin Familie at rejse fra New York med Frederik den VIII. paa Lørdag for at tage varigt Ophold i Danmark. Da det vist altid, ogsaa for Ravn bestemte sig til at tage til Amerika, var hans Bestemmelse, at hans præstelige Virksomhed her kun skulde være midlertidig, er det jo ikke overraskende, at han gør Alvor af sin trufne Bestemmelse. — Alligevel er der noget trist i, at vi paa en Tid, da der trænges saa haardt til Arbejdere i Den danske Kirke, ser den ene efter den anden af Præsterne forlade os. Vi ønsker ikke at rette nogen Bebrejdelse mod dem, der forlader os, men siger dem Tak for det trofaste Arbejde, de maatte have udført. Det triste ligger i, at det vil blive vanskeligt at finde Mænd, der kan og vil optage Gerningen efter dem. — St. Johannes Menighed har sendt Kaldsbrev til Past. H. Juhl, Ferndale, Calif.“

Kirkens Organisation. Det er frikirkelige Forhold, vi lever under. Menighederne hos os er selvstyrende, og saa er de større kirkelige Sammenlutninger, som vi kalder Kirkesamfund.

Men at Menighederne og Samfundene er selvstyrende, det vil atter sige, at i hvert Fald alle voksne Mennesker, som hører til Kirken, har Del i Styrelsen og Ledelsen af dens Arbejde.

Og det nødvendiggør, at alle disse bør gøres skikkede til at tage Del i Styrelsen. De bør sætte sig ind i Kirkens Organisation og Arbejdsmaade. Ja, de bør have Forstand paa, hvorfor Kristne bør organiseres sig.

Derfor har vi i Sinde at, skrive nogle Artikler om denne Sag. Vil andre saa tage Del i Drøftelsen, saa er de velkomne dertil.

Vi Mennesker er Individuer, Personligheder. Hver eneste af os er noget for sig. Hver af os har personlige Rettigheder og Forpligtelser. Og dog er vi ikke sat her i Verden for at leve hver for sig men for at leve i Samfund med andre.

Der er Arbejder i Livet, som den enkelte kan magte og udføre, Opgaver, som han eller hun kan løse, men Livet stiller mangfoldige Opgaver, som overstiger den enkeltes Evne.

For at løse slige Opgaver kræves der Organisation, at flere lægger Kræfterne sammen for at udføre det, som den enkelte ikke evner.

Det ser vi overalt i Livet, paa saa at sige alle det verdslige, daglige Livs Omraader. Det er overflødig at paapege det i Enkeltheder. Kun skal vi nævne, at jo mere Civilisationen skrider frem, des flere Opgaver bliver der, som gør Krav paa Sammenlutning og Organisation for deres Løsning.

Men under alt dette lad os ikke glemme, at det gælder om, at Personligheden, det personlige Ansvar og de personlige Rettigheder ikke tabes af Sigte.

Om det, her er sagt om Nødvendigheden af Organisation, end ikke gør sig saa stærkt gældende paa det kirkelige som paa det politiske eller verdslige Livs Omraader, saa er Kirken og dens Arbejde dog i stor Udstrækning samme Naturlov underkastet.

Idet vi saa gaar over til vort egentlige Emne, skal vi i første Artikel prøve at paavise, hvortil Organisation ikke er nødvendig.

Organisation er ikke nødvendig til Frelse. Her gælder det det enkelte Menneskes personlige Forhold til Frelseren.

En Del Skriftsteder vil vise det. Mt. 9, 22 læser vi Frelserens Ord til den Kvinde, der var bleven helbredet fra sin Blodsot: „Datter! vær frimodig, din Tro har frelst dig.“ Og i paafølgende V. 29 hans Ord til to blinde: „Det ske eder efter eders Tro.“

Lk. 7, 50 læser vi Jesu Ord til Synderinden: „Din Tro har frelst dig, gaa bort med Fred!“ Kap. 17, 19 læser vi hans Ord til ham, der var blevet helbredet fra sin Spedalskhed og vendte tilbage at give Gud Æren: „Staa op, gaa bort; din Tro har frelst dig!“ Endnu Kap. 23, 43 Jesu Ord til Røveren paa Korsset ved hans højre Side: „Sandelig, siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradiset.“

Endnu et Par Steder af Johannes-Evangeliet. I det bekendte Vers 3, 16 har vi Jesu Ord: „.....at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortales, men have et evigt Liv.“ Og Kap. 5, 24 har vi det mærkelige Ord: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som hører mit Ord og tror den, som sendte mig, har et evigt Liv og kommer ikke til Dom, men er gaaet over fra Døden til Livet.“

Vi skal ikke anføre flere Steder i den Retning fra Evangelierne men kun sige, at her bestemt berettes om Frelse gennem et personligt Forhold til Frelseren. Frelsen er en fuldført Kendsgerning uden nogen Organisation. Røveren paa Korsset fik end ikke den ringeste Anledning til at slutte sig sammen med andre troende, men han gik med Herren til Paradiset.

Saa enkelte Steder fra Apostlenes Gerninger og Brevene. Ap. Gr. 2, 21 af Peters Pineprædiken: „Og det skal ske, enhver, som paakalder Herrens Navn skal frelses.“ V. 38 af samme Prædiken: „Omverder eder, og hver af eder lade sig døbe paa Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave.“ Kap. 11, 14, Englen Ord til Kornelius: „Han (Peter) skal tale Ord til dig, ved hvilke du og hele dit Hus skal frelses.“

Rom. 10, 13: „Hver den, som paakalder Herrens Navn skal blive frelst.“ Ef. 2, 8: „Af Naaden ere I frelste ved Tro.“

Der kunde, henvises til mange andre Steder i Skriften, som peger i samme Retning, nemlig at Frelsen beror paa et personligt Forhold til Frelseren gennem Tro, og ikke paa Organisation eller Sammenlutning med andre Kristne.

Dette, mener vi, bør forstaaes og holdes klart for Øje for ikke at misforstaa, hvorfor Organisation er nødvendig.

I næste Artikel agter vi at vise, hvortil Organisation ikke nytter.

Austral-Missionen. Nylig har vi læst i „Danskere“, at Pastor P. C. Ligaard, Brisbane, Queensland, er paa en Rejse i Amerika, og at Maalet for hans Rejse er at overvære Aarsmødet i Cedar Falls for at faa Klarhed over, om den fore. Kirke vil overtage Australmissionen eller ikke.

Den Sag har jo været for Samfundets Aarsmøder Gang efter Gang, og Resultatet heraf kan vist udtrykkes saaledes: Den fore. Kirke har hverken sagt ja eller nej til den Mission. Den har ordineret Past. Ligaard for den Virksomhed; den har paa sit Aarsmøde to Gange bestemt, at der maa indsamles Gaver i Samfundet til den og saaledes vist den nogen Imødekommenhed; men Ansøgningerne fra Brisbane Menighed om at over-

tage Virksomheden i Queensland har Samfundet aldrig svaret paa. Sagen er uafgjort. Stillingen maa saaledes være pinlig for Ansøgerne, og maatte Past. Ligaards Rejse og Besøg virke til en Afgørelse, saa den forenede Kirke siger enten helt ja til Missionen og antager sig den, eller nej, og derved lægger den fra sig.

Ejendommeligt er det at lægge Mærke til, at trods den afmaalte og kølige Stilling, man har indtaget til Australmissionen, saa er der dog adskillige, som elsker den Mission og vil støtte den. Der er saaledes i Aar indkommen til Dato \$361.50 til den.

Men trods denne Hjælp — for hvilken takkes hjerteligst — saa bør der et noget større Tilskud til Krigen, Tørke o. a. Forhold har bragt Dyrtdid ogsaa i Australien. Som Eksempel kan nævnes, at i Brisbane maa man betale 18 Cents for en Qt. Mælk, og endda er den næppe til at faa; og andre Livsfordøneligheder betales efter en lignende Skala, saa enhver kan forstaa, at det er dyrt at leve derovre. De med Tørke og Dyrtdid haardt prøvede Mennesker i Brisbane Menighed og paa Missionsstationerne yder vist efter Evne; men deres Bidrag overstiger ikke meget den Sum, der indkommer fra Venner i Amerika, og man kan let regne ud, at deraf kan en Familie ikke holde Hus Aaret igennem.

Og saa Sjælene i Queensland, som trænger til Frelse. Sandelige, ogsaa de er dyrekøbte og elskede af den gode Hyrde! vil man ikke være med at opsøge dem!

Vor Skole udsender fra Aar til Aar en Flok Kandidater, og derfor er vi glade. Men lægger man Mærke til de sidste Aars Studenter og Kandidater, da er der vist ingen, som kan beskyldes dem for, at de udviser megen Missionssands eller Missionslyst.

Det synes, som om Maalet for baade Samfundsautoriteter og Skoleautoriteter i Forbindelse med Menigheder og Kandidater er at faa Kaldene besat med nyordnede Præster, og de ældre maa give Plads, saa Den fore. Kirke har i de sidste Aar faaet en saare uhyggelig lang List af „entledigede“ Præster, og skal der fortsættes paa samme Vis, saa maa man sandelig spørge: „Hvor skal dog dette ende?“

Og nok er det: „Feltsnoerne udstrækkes“ ikke paa den Vis; man vinder ikke en Tomme nyt Territorium for Samfundets Mission; og dog er der kun ca. een Tiendedel af vort Folk, som tilhører Kirken.

Past. Ligaard er en af vore unge Præster, som viser Missionsind. Han prøver sammen med sin opfrende Hustru at „pløje Nyland“ i Australien. Vil man ikke yde den Sag tilbørlig Støtte? Det vil man dog vist, naar man faar tænkt sig rigtigt om og overvejet sit Ansvar for Gud.

Det er jo næsten bleven til et Ordspog, at Danmark forstaaer ikke at behandle sine Kolonier og Kolonister. Desværre er det nok altfor let at paavise Sandheden deraf.

Men vi har nok faaet en „Rem af den Hud.“ Vi har vist arvet den Udyd fra Fædrene ikke at kunne „se over vort eget Havegærde.“

Maatte Guds Aand dog hjælpe os til at overvinde den Ska-vank ogsaa over for Kolonisterne i Queensland. Moderkirken og Moderlandet synes ikke at have Hjælp i Vente for dem; har vi?

Ivar Marius Hansen.

Hvad vi vil. Et Ord til Overvejelse før Aarsmødet.

Af D. G. M. Bach, Japan.

komme ind under samme Missionsraad. Vor ærede Formand har allerede for længe siden skrevet derom i Danskere. Men da de, som er interesserede i Missionen, maaske kunde have Lyst til at høre herovre fra om dette Spørgsmaal, tillader jeg mig at sende denne Artikel til Bladet.

Som man ved, foreslog Missionsraadet i Fjor, at der dannedes et Missionsraad, som kunde give mere af sin Tid til Drøftelse af Den f. d. Kirkes Missioner end et Kirkeraad med sine uhyre mange Opgaver paa nogen mulig Maade kunde. Vi haabede, at Aarsmødet vilde sætte et ind paa at faa et saadant Raad dannet paa en eller anden Maade.

Grundene for Nødvendigheden af et saadant Missionsraad var ikke taget ud af det blaa. Af en eller anden Grund saa Aarsmødet sig ikke i Stand til at vælge saadant Raad.

De sidste otte Aar har det samlede Antal af Missionærer fra de tre lutherske Kirker i Amerika, som arbejder i Japan, dannet en „Joint Conference af Lutheran Missions in Japan.“ Da Joint Conferenceen i August i Fjor holdt sit aarlige Møde, kom der en Opfordring fra United L. Church til at tage Skridt til Dannelsen af een Mission herude under et „united board“.

Men hvorledes skulde man saa stille sig til den danske Mission? Af Grunde, som er alt for vidtløftige at komme ind paa nu, vilde det være meningsløst at blive ved med „Joint Conference“ med een lille og een stor Mission. Den danske Missions Indflydelse i Joint Conference vilde være omtrent Nul, og det, at der altid maatte tages Hensyn til, naar man satte en Missionær paa et eller andet Sted, om han tilhørte den danske Mission eller den amerikanske (Ordet her i sproglig Forstand) vilde altid staa som en Hindring for den bedste Ordning af Arbejdet herude. Vi satte saa en hel Dag til Side for at drøfte denne Sag og kom til det Resultat, at den eneste mulige Ordning vilde være, at den danske Kirkes Missionærer kom ind under samme Missionsraad. Vore Resolutioner i denne Forbindelse er allerede Danskerens Læsere bekendte.

Hvad er der saa tabt ved denne Ordning? Aldeles intet. Sæt, at der om nogle faa Aar er 30 Missionærer herude. (Vi haaber snart at være flere). Deraf er